

**PREDIKAN PÅ MIKAELIDAGEN DEN 3/10 1943**

**I MOTALA VERKSTAD.**

**TEXT MATT 10:16, UPP 12:7-12, MATT 18:1-10.**

PSALMER: 141:2, 142:1-5, 353:5, 534:1-5, 349:4-5.

I Faderns och Sonens och den Helige Andes namn. Amen.

Låt oss bedja.

Du helga eld, all världens tröst,

Låt kärlek brinna i vårt bröst.

Giv oss av din hugsvalan god

I jordisk nöd ett himmelskt mod.

På korsets väg oss styrk och led,

Mot frestelsen med kraft bered,

Att här vi manligt strida må

Och genom död till livet gå.

Halleluja! Halleluja! Amen. (Sv.Ps. 134:3)

Jesus sade till sina lärjungar: "Varen kloka såsom ormar och menlösa såsom duvor" (Matt 10:16)

Och en engelsk författare, en av de större i senare tid, som så småningom förstod Kristi kyrkas budskap, berättar om hur det gick till, när han först började misstänka, att kristendomen var sanningen. Detta anade han, när han såg, hur kristendomens fiender bar sig åt. Ena gången klagade Kristi belackare över att all strid, all trosförföljelse och grymhet mot oliktänkande hade sin rot i kristendomens hänsynslösa krav på underkastelse och lydnad. Andra gången påstod man, att de kristna dygderna alla voro vekliga, passande för svaga kvinnor, omanliga och fega såsom mildhet, saktmod, barmhärtighet. Alltså: ena gången påbördade man de kristna stridslystnad och hårdhet, andra gången alltför stor mjukhet och alltför djup frid. En tro, som var så rik, att dess motståndare skulle behöva veva in sig i så underliga motsägelser, måste väl - menade denne engelsman - ändå vara värd att närmare försänka sig i.

Man kan nog roa sig åt den obestridliga kvickheten i denna drift med kristendomsfienderna, men frågan är ändå, om icke dessa motståndare till Kristus ha sett något, som är rätt och riktigt och som verkligen allt från början utmärker Kristi sanna lärjungar. Ty hos en kristen finns både vilan vid Guds nåd och striden mot ondskan. Där finns både frid och kamp. Efter Kristi eget ord: både duvans menlöshet och ormens kloka stridsberedskap.

Härom påminnes vi idag. Den helige Mikael's dag har två ansikten. Den är barnens och änglarnas dag, och i dagens evangelium talas det blida ord om "dessa små", vilkas änglar i himmelen alltid se den himmelske Faderns ansikte. - I en annan av dagens texter berättas det för oss, hur Jesus välsignar barnen. Men. Det är också Stridens dag, och episteln målar i grella färger "Mikael's strid med draken". I denna stridliga(?) text ur Uppenbarelsernas bok kallas

Djävulen helt enkelt för Djävul eller Satan, och det säges klart ifrån, att denna onda makt har sitt tillhåll här hos oss på jorden och att han icke kommer att låta oss människor vara ifred. Det är en säregen och sammansatt dag, Mikaelidagen.

Och inom vår text, inom evangeliet möter oss samma dubbelhet, samma spänning. Textens början ställer fram barnet såsom exempel. Lärjungarna hade frågat, vem som var den störste i himmelriket och Herren ställer ett barn - som såg ut som vilket barn som helst - mitt framför dem: "Se här." Bli som den här pojken! "Om I icke omvänden eder och bliven såsom barn, skolen I icke komma in i himmelriket". Men textens senare hälft talar om förförelse och frestelse och nöd: det gäller att komma i hamn, att "ingå i livet", och sitter det hårt åt, är det svårt att komma fram, så får man hugga av en hand eller en fot eller offra ett öga: bara man når målet, så kan det inte hjälpas, om man skulle bli lytt eller halt eller enögd i stridsvimlet. Där har vi det igen: barnets självklara mottagande av allt, barnets trygghet och så - striden till det yttersta, kampen till blods.

Och ändå: dessa tvenne drag, som se så motsatta ut, de hör ju tätt tillhopa. Ty endast den, som tror och tar emot som ett barn, endast han orkar med att strida och uthärda livets nöd.

Det är verkligen så, att det finns en ond makt här i världen. Nuförtiden tycks man mena, att man möjligen kan gå med på att tro på Gud - men se, tro på djävulen, det är ändå lite för grovt. Tron på djävulen är i själva verket lika enkel och omedelbart meningsfylld som tron på Gud. Gud är osynlig: ingen har sett honom. Vi tro på honom ändå. Djävulen är osynlig: ingen har sett honom. Vi tro på honom ändå. Ty liksom vi känner Gud genom hans makt, hans verk, så känner vi också djävulen genom hans verk. Den som söker göra det onda och glömma det goda, han får sannerligen känna, att Gud lever och icke släpper taget: det vet du - samvetskval, ofrid, en malande värk förföljer dig, då du medvetet bryter mot Guds vilja. Det är Gud, som söker dig, strider om dig för att behålla dig. Och den, som söker göra det goda och fly det onda, på allvar (säga sanningen åt höger och åt vänster, handla rätt och älska sin nästa utan att vika för något), den som så söker lyda Gud, han får sannerligen känna, att djävulen lever och icke släpper taget: det vet du - du blir missförstådd och förtalad och kommer att möta motstånd, där du icke trodde på annat än gott. Det är denna onda, sataniska makt i tillvaron, som icke vill, att det goda skall ske och som lägger hinder i vägen för varje gärning, som Gud befäller oss till.

Ont och gott, djävul och Gud, ligga i strid med varann mitt i hemmet, mitt i "slakten", mitt i vårt arbete - ja, inne i vårt eget hjärta, och den som tror, att han står utanför denna strid, att han får njuta freden från den eller den dagen, då man blir alldeles fri från synden - den som tror detta, han tror fel. Det är sant, det finns en dag, en stund i vårt liv, som ger oss denna stora frihet och som befriar oss från all fortsatt kamp - det är den dagen och den stunden, då vi drar vårt sista andetag, men förr blir det inte. Fast djävulen byter skepnad. Först kommer han kanske i dryckenskapens skepnad. Sen klär han sig i finare kläder, som passar kristna människor, t.ex. det där fina högmodet, som knappt synns men som vill bo i hjärtat - eller det

där kalla sinnet, som aldrig bevekes av andras nöd. Aldrig släpper synden taget riktigt på jorden. Låt oss icke leva på fromma inbillningar utan hålla oss till verkligheten. Ständig kamp är vårt liv, ständig strid. Och är vårt liv icke detta, så beror det på, att vi icke ha allvaret.

Men nu, i denna fruktansvärda tid, skall man kanske börja förstå, att det helt enkelt är sant, som det står i Guds ord, när det där talas om ondskans furste, honom, som kallas Djävul och Satan och som "förvillar hela världen". Vi vill inte tala för mycket om detta: kriget hör vi nog om ändå. Men bara en sak: när vi talar om ondskan i tiden, så tänk inte bara på utlandet, på tyskar och ryssar, det är lite för billigt och bekvämt - det finns alldeles nog med ruttenhet i Sverige, och idag, på barnens söndag, tänk på vår ungdoms öde att växa upp i en värld utan ordentliga vuxna, växa upp med föräldrar, vilkas enda tempel är festplatsen och nöjessalongen och bion. Var viss om, att dessa barn, som vi möter på gatan, ska bli varse, innan de hinner gråna och åldras, bli varse, att livet är en hård kamp! De får kanske veta mer om tillvarons allvar, än deras föräldrar vet. Det är väldiga uppgifter, som väntar på det släkte, som nu växer upp.

Men så har vi den andra sidan. Den kristne vilat, mitt i striden. Han är såsom ett lamm i Herdens famn. Ty han vet, att han är i Guds händer, och att Guds Son, Jesus Kristus, är Herre. I en enskild människas liv är det ofta så, att hennes livsångest och nöd når sin höjdpunkt vissa tider, då allt gyttrar sig samman och då hon endast kan ropa, bedja om hjälpen. Sedan kan det komma lugnare dagar och rofyllda år. Så är det också i släktets historia. Kampen mellan Gud och djävul har sina höjdpunkter ibland. Den värsta dagen i människosläktets historia var den dagen, då Kristus blev faastspikad på korset. Då hade Satan många hjärtan i sitt våld. Men Kristus uppstod på tredje dagen och vann seger över Djävulen. Han är Herre, Herre i himmelen, och hans rike är riket efter Döden: bortom sista andetaget möter Han, som är uppstånden, dödens betvingare. Nu får striden i livet en helt ny innebörd. Just det värsta, det hårdaste i vårt liv blir tecken på, att vi är på väg mot Himmelen. Ja, just detta, som vi får offra i livskampen, avstå ifrån, förlora - det kan kännas som att hugga av hand eller fot eller slita ut ögat - just detta ger oss livet åter, och när den kristna människan banar sig fram genom sådan nöd, så upptäcker hon: här - i det svåra - här har det gått någon före mig, här är en upptrampad väg: då förstår Hon, vad Kristi Kors är, Livets urkälla. Och då blir hon såsom ett barn i hjärtat. Då tar hon emot Guds rike såsom ett barn och tänker med enfaldiga och anspråkslösa tankar: denne Kristus är min Frälsare, jag är döpt till att vara Hans, Han talar till mig genom sitt heliga Ord (i Bibeln och i gudstjänsten), Han möter mig i sin Nattvard och räcker mig bröd och vin såsom tecken på sitt frälsningsverk - och överallt säger han: tag emot, var som ett barn och öppna sina händer och din mun och ditt hjärta och låt mig bara ge utav min starka Kraft. Endast om du så tar emot, lever i vilan vid nåden, andas in utav Kyrkans och evangeliets frid - endast då skall du orka att kämpa alltintill aftonen, endast då skall du se, var du har din strid, se det med klara ögon (såsom ett barn ser) - ty när människor inte upptäcker, att livet är en strid,

så är det fel men ögonen ( och mestadels är det nog detta fel, att ögonen är tillslutna i en slapp sömn).

Så är den kristne på en gång såsom ett barn och såsom en man: han är såsom ett barn mot Gud, och han tar Guds verk och ord för gott, utan förbättringsförslag och utan tvivelsjuka: han vilat i trygghet hos den Gud, vars vägar alltid är kärlek, även i det bittraste. Ur denna tro hämtar en kristen sin frid. Men gentemot människorna är han icke såsom ett barn utan såsom en man, en vuxen människa, som är beredd på arbete och på hårda tag, fast besluten att icke ge vika. Mot Gud är en kristen värlös såsom en duva och fogar sig i Guds vilja utan att strida. Mot världen - mot djävulen, världen och det egna köttet - är en kristen stridsklar såsom en orm.

Mycken strid har vi genomkämpat, var och en för sig. Mycken strid ligger framför oss och skall möta oss i kommande dagar, däribland också den sista striden, som vi skall gå igenom var och en för sig. Låt oss gå emot framtiden i den fasta vissheten, att vi äro hägnade av Gud och att allt, som möter oss, skall föra oss mot Guds himmel. Du är barn hos den Fader, som talar så: "Jag skall giva mina änglar befälning om dig, att de skola bevara dig på alla dina vägar." Amen.

Friday 3/10-43 M. V.

141:2

142:1-5

353  
..  
5

534:1-5

349:4-5

Yaden o S: S. D. d. 1. N. 1.3

Warr. 7.0.6.

2.06

De helge Åld, all världens fröst  
Det lönade brinna i vårt bröst,

7. Yid as di twisalen ged

1. work with the business.

the Corolla has 30 stamens etc etc

Not brother and craft breed

14. Veron D. Moulty Shiba

Om gamle Død har livet gaa,

Stachys palustris

Three

Leu uae liu suo taji.  
'Haren klate jaiou at-  
mar uel meulioa ro.  
Lucas (Mt. 10:16).

Uel lu supen  
faj, an as u taji  
i suu tid, uau pa  
suuwigu firted tuiti  
kphas tuu, terti  
an tuu ore pick lie,  
uau kau firt taji  
~~ti~~ misduka, all  
kristuauu uau uau-  
tuu. Lett auare  
kau, uau kau soj, tuu  
kristuauu firtu,  
tuu si i. Ene uou-  
kloase tuu tuu.

[illegible]

shichiyhoo o. kaidet  
andee jangon altfi  
shu ngidhet oel  
altfi djo fuid. En  
fo, som var de  
rie, att der mat.  
stindare skulle ltuora  
vera in sig i husvagi  
mot agelzer, mairte  
vål — men se deue  
ryghman — aude  
vara vrid att nörus.  
se fäncika sig  
— Man kan nog vara  
sig åt se odelhilde.  
Ga kaidhetes i deue  
delfi med fuidman.  
fuidena, men fuiden

är  
ända, om icke dessa  
motsägnade Die Kristu-  
sa sät högst, som  
är rätt och riktigt.  
Som verkliga allierade  
högare restmål hos  
Kristi Dama Lär.  
Jungfr. Ty hos en  
Kristen finns både  
vilan och Gud naide  
och skissen mot  
andkan. Där finns  
både frid och krig.  
Efter krig ejt och lär  
dessa menighet och  
dessa klaka skidote-  
resten.

Detta är primär.

2i ilog. Sen hol Michael  
 day - has too awiika.  
 Sen si tawano sel  
 awilama day, we i  
 dogers leupitium talas  
 aot lida and are  
 "Sma ma", withas  
 awilas i himmelen aw-  
 tid so we himmelen  
 Jesus awiika. - I se  
 amon as dogers teke  
 twahtas os for on, twa  
 Jesus wahingaw tawer.  
 Men. He si aktas  
 awidens day, we of  
 malas 2i grola fager  
 "Michael's phid" head  
 erakten "J dunn"

Siya teet ut kyrkofunktionar  
till kalles kyrkofunktionar  
sukkel på kyrkofunktionar eller  
Satan, att det påges  
kallt i från, att Satan  
meda makat hos sile  
tillika hos hos att på  
jorden att att hos is-  
te kommes att lär  
att makat hos i fred.  
Det är en sång att  
Sammansatt hos, Mikaeli  
dager.

Det är inom vår teet,  
inom kyrkofunktionar moten  
att samma kyrkofunktionar,  
samma kyrkofunktionar. Det  
hos kyrkofunktionar att hos

hævet sig. daig: ha se  
Frøgt, nu nu var der  
Akte i himmelket o.  
Næsten stilles alle børn  
Som søg ud som villet  
hans som ketet - nu  
Frøgt der: "Se her"  
Der som der har  
her! "Du i ikke som  
børnen eller alle bliver  
S. barn, skolen i ikke  
komme nu i himmelke-  
ket." alle fæltene se-  
nare kigge fæltene nu  
forfæltene og des-  
sælle og nu: det  
gælder alle komme i  
Hævet, alle "nige i

fiert", ogu siller set kon-  
at, ar set svaat ad kon-  
ma fram, sa far man  
tunga ar eu haad eller  
eu fot eller offu all  
dga: bara man nei  
mulet, sa kan set inte  
kjalpas, om man skulle  
stet ytt, eller halt eller  
enogd i stidovimlet.  
Lei har vi set zieu:  
barnets sjakklara mot.  
fagaver ar allt, barnets  
flygghet ogu sa \_\_\_\_  
stieiu til set ytterste,  
kamper til blod.  
Og enda: indaga  
ferme drag, som og sa

motbatta ut, se här ju  
färd, till fjälltoppen. Ty  
endaast den, som står  
der för snö som ett  
famn, endaast kan se-  
kan med att strida o.  
uthållna liets mät. —

Det är verkligen så,  
att det finns en and makt  
här i världen. därför.  
Du tycks man mena, att  
man möjligtvis kan gå  
med på att tro på  
Gud — men se, tro på  
djävulen, det är också  
lite för stort. Men  
på djävulen är, själ-  
va verket inte förtärlig!

10  
det mest elskede menneske  
som tror på Gud. Gud er  
dygtig: ingen kan se ham  
nå. Vi tro på ham  
nå. Sjælen er dyg-  
tig: ingen kan se ham.  
Vi tro på ham nå.  
Vi tilkommer vi ham. Gud  
er hans macht, hans  
herk, så ham er vi  
så dygtig om hans  
macht, hans verk. Der  
som jøder går det on-  
de, det gløder det go-  
de, han har samvirket  
ham, at Gud lever alle  
zige slægtens fæder: det  
er du — samvirket, gode,

en malande mie vak för-  
stgor dig, då du medde-  
lade trycket med Guds vil-  
ja. Det är Gud, som öf-  
ker dig, skier om dig  
för att helvils dig. De-  
ren, som söker göra det  
goda och fly det onda,  
för allas / haga san-  
nigheten at höga och at  
ränder, handla rätt  
och älska sin nästa  
utan att vika för något,  
den som är söker Guds  
Gud, kan för sannolikh-  
eten komma, att tjänsten  
hvar o. rika släpper  
faget: det vet de -

12  
du bli misförstådd och  
förhåll och kommer  
att möta motstånd, kan du  
icke flykta för anklagor  
gott. Det är denna or-  
da, sataniska makt i  
fillosofin, som icke vill,  
att det goda skall ske  
och som ligger hinder  
i vägen för varje  
gärning, som Gud be-  
faller oss till.

Det och gott, själ  
och Gud, liksom i förhåll  
med varann mitt i hem-  
met, mitt i "släkten", mitt  
i vårt arbete - ja, inne  
i vårt eget hjärta, och

den som tror, att han står  
utaf sig denna stund, att  
han får nyista fröer från  
den eller den dagen, de  
man till alldeles fri  
från synen - den som  
tror detta, kan tro  
fel. Det är sant, det  
finns en dag, en stund  
i vårt liv, när vi är  
som denna frukt och  
som teorian om från  
all förtatt kamp - det  
är den dagen o. den  
stund, då vi står  
vårt stora andas, när  
från bli ett nitt. Det  
självsten byter stegande.

11  
Tist kommer han kanske  
i druckentystheten stop-  
pad. Sen klar han sig i  
finare kläder, som pas-  
sar knipna makt, d. et.  
det där fina högmuset,  
s. knappst syn men som  
vill ha i näset - eller  
det ~~det~~ i kalta simmet,  
som aldrig tvekar av  
andra nöd. Ständig sig-  
ner syns. Huset rullar  
hos på jorden. Det var  
inte denna på samma  
militariska judan källa  
som till verkligheten.  
Ständig klamp på väst  
tio, ständig skida på

15)  
at bair hi ize de he,  
da' berer met poe, at de  
ize he Alles met

Men nu, i Emma Funks-  
samvaisea tide, staa' man  
haande daia fernta, at  
det helt eukelt sei saut,  
om det staa i suoo ord,  
nei st daa talas om  
endstans fure, honou,  
s. kaalla dyndul og s.  
fan og s. "færoillu ke-  
la væstun". Vi vil mite  
tala for mkt om slla.  
kriget kaa vi noy om  
aenda. Men taad en sah:  
naa vi talas om endstans  
i tiden, sa tank mite

16  
bara på utlänsel, på hy-  
tor och hyror, det är li-  
ke för billigt och bekant  
- det finns alltså nog  
med hushåll i Sverige,  
och idag, på barnens  
söndag, tänk på vår  
mycket öre att väta  
upp i en vätska utan  
förstärkta bitarna, väta  
upp med färdig, trik  
fläsk under temper är  
fordärlig och mycket  
salonger och bär. Det  
är som, att dessa barn,  
som vi möter på gator,  
ska bli varse, innan de  
finns genom och alltså,

(17)  
du sage, at hiet ær en  
hard tungs! Le fæi kau-  
ste veta mer om till-  
særons allan, en mæro  
færlæas vet. Det æ  
jældiga lypfæta, æ væn-  
fæi det slakte, æ me  
bæter vop. —

Men æi hær æi se  
andra vidan. En kristne  
vilar, mit æi stæse. Han  
æi væn æt tæmm æ  
Hæns fænn. Ty han vet,  
at han æi æi fæns hær.  
der, æn æt fæns Son,  
Jæns Kristus, æi Hæns.  
— En enskild mæro hær  
æi æt æt æi, æt Hæns

18)  
Lisainpeat' da nūd pēi sui  
hōjofowut' wia hies, da'  
allt' ythas sij samman  
o. di' hon endast than  
papa, beja om hiaspa.  
Sēam tem det komma  
Lugnanē daga' o. nopylla  
o. Sa' ar' oet akka' i  
stāktels historia. Kam-  
pan mella' gud o. ota-  
mel has sua hōjofowut'  
istand. Len wāpa da-  
gan i mskodāktels twi-  
teria war o. daga', da'  
kriothu tho fad'sprikas  
pa' korset. La' kaso sa-  
tan mēniga hiaspa i siu  
wāle. Chen kriothu ygo-

(11)  
och på höga bergen och  
samt över öar, fjällar.  
Han är Herre, Herre i  
himmen, och Hans  
rike är riket efter  
döden: Varom måta  
andarnas möta Hans,  
som är upståndsen, li-  
dens behången. Än får  
striden i livet en hell  
ny innehåll. För det  
frästa, det skändaste  
i livet vi bli frästa  
får, ett vi är på vår  
mot Himnen. Får  
får detta, som vi får  
offra i livstanken,  
måta ifrån, färd

- et tön kanna som at  
 kupa as hand eller for  
 eller alita ut sigat -  
 just sika for en lioet  
 fute, en mäs den  
 kristna maktan bauer  
 sig fram om guden nöd,  
 sa' upptäcktes hon: här  
 - i det svåra - här  
 har det gått igen för mig,  
 här är en upptäcknad  
 väg: de' förstår hon,  
 vad kuali. Hon är,  
 liksom utkälla. Och  
 de' bli hon ss. ett barn  
 i hjärtat. De' har hon  
 enot Gud nika en ett  
 barn och förklarar med

enfaldige och upprättliga  
tankar: demne Kristus  
är min Frälsare, jag är  
slöpt till att leva  
Hans, Han talar till mig  
om allt heliga ~~det~~  
ord (i Bibeln och i  
guds tjänsten), Han mö-  
ter mig i sin skat-  
tard och räddar mig  
från döden och sin s. hel-  
ga och överraskar jag  
han: jag smut, jag  
smut, var som ett  
barn och öppna dina  
händer och din mun  
och ditt hjärta och ditt

mig bæra þe utas min  
 skapka þröft. Endast  
 om du þa' þar smót, þe-  
 ner i vilan sid ma'sen,  
 andas in utas þyrkans  
 þer þompelets þrid  
 - Endast þa' skall du  
 orka att þa'ngja alle-  
 mitill ofþonen, endast  
 þa' skall du se, þar  
 du þar þin þrid, se  
 det med klara ögon (s.  
 att þann þer) - þy næi  
 mætar inþ sigðaktes,  
 att tviðt ær on þrid,  
 sa' ær det þel med ögo-  
 nen (þær mætar þs ær ær  
 þof þetta þel, att ögonin  
 ær þilþakka i en, þögg  
 sönn).

Ja äi den kristne

pe' m' gang såsom et  
 barn ved 35. år man:  
 han äi 35. et barn  
 mot Gud, och han far  
 Guds verk och ord för  
 godt, uden förståelses-  
 fornelag och uden for-  
 skjellige: han vilde  
 i skygget hos den  
 Gud, naar vi er alle-  
 tid, äi hæder, ~~den~~  
 i et bittende. Vi  
 denne to hændter en  
 kristen mi frid. Men  
 gentent svælske og  
 gentent makone äi  
 Han 20. et barn

utan n. en man, en enkel  
 make, som är beredd  
 på arbete och på hända  
 sig, fast beaktar att  
 icke ge vika. Mot  
 Gud är en kristen vänn-  
 lös n. en slava och  
 fögar sig i Guds vilja  
 utan att strida. Mot  
 världen — mot djäv-  
 len, världen och det  
 egna köttet — är en  
 kristen stridskämpe n.  
 en arm. —

Mysken strid har  
 vi genomkämpat, var  
 och en för sig. Mysken  
 strid kallas frälsning

och skall möta oss i  
 kommande dagar, där  
 bland ochas den möta  
 stilsen, som vi skall  
 gå igenom var och en  
 för sig. Det oss möta  
 framtiden i den faste  
 visheten, att vi äro  
 ägnade att Gud och  
 att allt, i mötet oss,  
 skall föra oss mot  
 Guds himmel. Det är  
 barn hos den Fader,  
 som talar så: "För  
 skall göra mind lång-  
 tar bifallning om dig,  
 att de stola bevara  
 dig på alla dina  
 vägar." Amen. G. O. L.

~~25/9/22~~

Don't Mit. d. (ed.)

Land. 1930 upstomote

Kett. v. Bism. islepihau  
 Paan (kenu c. palapi  
 tau p. islepihau  
 nira pa Alekhu  
 kumet).

Guds frid, s. öfverallt  
fridsid, blom och  
kärnan och alla  
fruktas i Kristus  
som fruer.